

Ngày ấy sẽ đến

Tình yêu một ngày. Yêu nháp. Yêu thử. Một ngày trọn vẹn. Phi vào vai như chính mình đang yêu vậy. Mà đâu phải như, là thật.

1.

- Xin lỗi, anh có thể giúp em...

Phi khựng lại. Cô gái đang cầm chiếc áo sơ mi trên tay.

- Anh có thể mặc thử giùm em chiếc áo này không ạ?

Phi mỉm cười gật đầu. Đó là một chiếc áo sơ mi màu xanh bộ đội. Phi cầm chiếc áo, bất giác xuýt xoa:

- Chà, cái áo đẹp đấy!

- Em định tặng sinh nhật bạn trai em.. Cô gái hồn nhiên khoe.

Phi cười gật đầu rồi mang chiếc áo vào phòng thử. Quả là cô gái khéo chọn. Chiếc áo vừa in. Màu xanh bộ đội cũng là màu mà Phi thích. Soi gương. Phi phải gật gù lẩm bẩm thành tiếng: “Đẹp!”. Quả thế thật, mặc chiếc áo này vào trông Phi phong độ hẳn lên.

Cái bản tính úi xùi của Phi cộng với sự ra đi của Nguyên thì thành ra một gã con trai luộm thuộm. Tụi bạn vẫn kêu Phi là típ người “nước ra nước, cái ra cái”. Có nghĩa là ăn mặc chẳng nhuần nhuyễn gì cả. Nhưng cứ thử nhìn bây giờ xem, chiếc áo làm tăng giá trị hình thức của Phi lên rất nhiều. Phi đi ra. Cô gái đang tán dóc với mấy người bán hàng. Vừa thấy Phi đi ra, cô gái khẽ sững người lại. Một thoáng, ngay sau đó, giọng cô lạnh lạnh:

- Trúng phóc! Đẹp...

Rồi nhanh chóng, cô loẹt quẹt chạy vào dãy treo quần. Rất nhanh, cô lấy ra một cái quần kaki túi hộp. Đưa Phi, cô gái nói như ra lệnh:

- Mặc với cái này.

Phi như một cái máy, cầm chiếc quần đi vào trong. Rất ổn. Nhìn Phi khác hẳn

với Phi mọi ngày. Chính Phi cũng phải lạ lẫm với mình. Bây giờ thì Phi đẹp hơn cả hồi còn Nguyên. Đúng cảm giác như đứa trẻ có quần áo mới, Phi đi ra, mặt hơn hớn:

- Đẹp không này?

Cô gái tủm tỉm cười:

- Có thể chứ! Đúng như em hình dung.

Phi bỗng nhiên hơi quặn bụng một cái khi nghĩ đến việc phải trút bỏ bộ quần áo ấy ra và bộ quần áo này sẽ chuyển đến một gã trai nào đó lạ hươ lạ hoắc nhưng chắc chắn là vẻ mặt sẽ rất đáng ghét. Rồi Phi lại cười mình. Chẳng hiểu học đâu ra cái tính đố kị như vậy nữa. Rõ là... Cô gái đi vòng vòng quanh Phi ngắm nghía kỹ lưỡng. Rồi cô lại lôi máy điện thoại ra. Xoạch xoạch xoạch. Liên tục bốn năm kiểu. Vừa chụp, cô gái vừa hồn nhiên nói:

- Em xin phép mượn anh làm ma nơ canh nhé! Sẽ trả thù lao đảng hoàng, anh yên tâm!

Phi bất giác cũng hứng khởi lượn qua lượn lại như người mẫu chuyên nghiệp. Cô gái thật dễ thương và hồn nhiên. Phi trở lại phòng thử, cởi bộ quần áo ra mà tiếc hùi hụi.

Cô gái đã trả tiền, cầm chiếc túi đựng quần áo trên tay, cô chìa bàn tay ra:

- Em tên là Phụng Như, năm nay 19 tuổi, đang học năm thứ nhất trường Đh Quốc Gia.

Phi bắt tay cô gái. Bàn tay gầy guộc, rất mát.

- Anh tên Phi, năm nay 21 tuổi, đang học Mỹ Thuật Công Nghiệp, khoa Trang trí nội thất.

Cô gái nheo mắt:

- Như em đã nói, có thù lao đảng hoàng. Nếu anh không bận, em mời anh đi uống nước gọi là cảm ơn.

Nhìn đồng hồ, mới là 3h chiều, còn đến cả một buổi chiều để biến nó thành buổi chiều thú vị. Phi gật đầu:

- Thôi được rồi, anh nhận vụ cafe. Giá ấy hơi rẻ cho một người mẫu chuẩn như anh đấy nhé!

Cô gái bĩu môi. Mắt long lanh nhìn Phi khiến Phi hơi lúng túng một tẹo.

2.

Hai người vào một quán cà phê nhỏ trên đường Hàng Cân. Quán Aligh. Phụng Như chọn chiếc bàn kiểu Nhật. Phi ngó quanh. Quán đẹp quá. Như kéo tay Phi ngồi xuống.

- Nào, anh thấy thù lao đã xứng đáng chưa nào?

Phi gật đầu:

- Anh vẫn qua đây thường xuyên nhưng chưa bao giờ vào. Ai ngờ đâu nó lại đẹp thế.

Như cười tí mắt.

- Lần đầu tiên em vào quán này, em đã quyết định sẽ phải làm sao để được nghe lời tỏ tình ngay tại quán này đây!

- Thế à? Em với cậu bạn trai của em đã bắt đầu một tình yêu ở quán này sao?

- Chưa! Nhưng sắp rồi!

- Là sao?

- Là anh ấy không biết em thích anh ấy!

- Á à! Tình đơn phương đây!

- Nhưng em chắc chắn sinh nhật anh ấy sẽ nói lời yêu em ngay tại quán này

- Cậu ấy sinh ngày bao nhiêu?

- 6/2

- Hả? Anh cũng sinh đúng ngày đó!

- Anh đùa em!

- Không! Anh nói thật đấy! Đây này, không tin, chứng minh thư của anh đây này!

Phụng Như cầm chứng minh thư của Phi ngắm nghía một hồi rồi trả lại:

- Trông anh hồi 18 tuổi ngố thật!

Phi cười cười. Như khuấy cốc cafe cho Phi rồi dẫn cốc sang. Phi hơi lúng túng. Như như biết được điều đó, cô cười lớn:

- Khờ quá! Em thích được khuấy cafe nhưng lại không được uống cafe vì hay bị mất ngủ mà.

Phi thâyminh đúng là khờ thật. Ánh nắng buổi chiều hắt vào bàn chỗ Như ngồi khiến khuôn mặt cô ửng hồng. Đây là lần đầu tiên Phi gặp Như nhưng trông Như rất quen mà không tài nào Phi nhớ ra nổi. Phi nói:

- Anh thú nhận là anh thấy em rất quen nhé! Như thế ta đã gặp nhau ở đâu đó rồi vậy!

- Thế ạ? Chắc tại kiểu mặt em quen thuộc, thiếu cá tính quá chăng.

Phi cười. Từ ngày Nguyên ra đi, Phi cũng ít đi chơi với con gái. Hầu như là chỉ tùm tùm với mấy thằng con trai với nhau. Cả lũ đùa là thành lập “Hội Gay” với nhau. Phần vì Phi nản sau một mối tình hai năm bị tan vỡ. Phần vì Phi cũng bận bịu. Nguyên cũng đã có bạn trai mới. Hai người bây giờ đã là bạn của nhau. Rất nhiều lần Nguyên giục Phi đi yêu ai đó cho bớt già, Phi đều đẩy chối. Nguyên hạnh phúc thế cũng là mừng.

Hai năm yêu nhau rồi bỗng một hôm nhận ra mình giống hai người bạn hơn là hai người yêu. Đến một hôm, Phi nhận ra rằng tình yêu không phải là hai người sống bình yên bên nhau mà là hai người phải cảm thấy bình yên khi được ở bên nhau. Đến một hôm, Phi nhận ra rằng tình yêu này xuất phát từ lòng ngưỡng mộ, nể phục rồi theo thời gian, nó thành một thói quen. Thế là gọi điện. Thế là chia tay...

- Anh có bao giờ nghĩ là quay lại với chị Nguyên không?

Phi cười lắc đầu:

- Tụi anh nhận ra rằng làm bạn thì tốt hơn làm người yêu nhiều. Chí ít là đối với hai bọn anh.

- Nếu em là chị ấy thì em sẽ không bao giờ bỏ anh.

- Tại sao không bao giờ bỏ anh?

- Tại vì anh... anh... anh thực sự là một người con trai khó kiếm.

- Cô bé ơi! Em mới gặp anh được 2 tiếng đồng hồ chứ mấy? Sao lại có thể khẳng định rằng anh thế này anh thế kia?

- Nhưng... nhưng...

Như lúng túng. Khác hẳn một Phụng Như rất tự tin mà Phi đã thấy suốt hai tiếng qua. Như nhìn đồng hồ và nói:

- Thôi, mình về thôi anh! Để em gọi cho đứa bạn em lên đón.

Rồi Như cầm máy điện thoại gọi. Mãi không gọi được, Như nhăn nhó:

- Thôi được rồi, anh về trước. Em bắt taxi về cũng được.

Phi cười:

- Thì để anh đưa em về nhé! Chứ đoạn phố này đường một chiều khó bắt taxi lắm!

Như nhẩy cẳng lên “Yeah, thank anh”. Phi cười phì.

3.

Anh chàng tốt phúc nọ quả là giống Phi thời 18, 19 tuổi. Như thầm yêu anh ta cũng suốt 2 năm. Những buổi chiều, Như đứng trên ban công nhìn anh ta đèo bạn gái đi qua mà buồn kinh khủng. Như đơn phương suốt hai năm. Ngày anh ấy ra trường, hôm tốt nghiệp, Như đã không kìm được nước mắt. Viễn cảnh phải học tiếp hai năm mà không còn anh ấy dưới sân trường khiến Như không muốn đi học nữa. Vẫn biết, anh ấy có bạn gái, Như không thể len vào nhưng sao Như vẫn không thể nhắc lòng mình quên đi anh ấy được. Rồi một buổi chiều, Như bắt gặp bạn gái của anh ấy ngồi sau xe một người con trai khác, Như bỗng ghen đến nghẹn cổ. Và Khi nhận ra họ đã chia tay rồi thì cô òa khóc. Lúc đó chẳng biết là khóc vì thương một tình yêu ra đi hay khóc vì mình cho tình yêu của mình có cơ hội.

- Chà! Ly kỳ thật đấy! Cậu con trai kia tốt phúc quá đi!

- Bình - thường - thôi!

Như ngồi sau xe Phi và nói với lên. Sau khi biết mình có cơ hội, Như bắt đầu xây dựng kế hoạch làm Spider Girl của mình. Đích đến chính là ngày sinh nhật anh ta.

- Em hồi hộp lắm!

- Em mà cũng biết hồi hộp sao?

- Anh cứ nói đùa, em đâu can đảm như anh nghĩ đâu. Hay là nhé, anh thử vào vai anh ấy đi!

- Là sao? Hết làm người mẫu bây giờ em lại bắt anh làm diễn viên đóng thế sao?

- Đi mà... Vì tương lai con em chúng ta...

- Ba lần làm người mẫu cộng với một lần đóng thế, em trả anh cái gì?

- Cùng lắm là sinh nhật anh, em sẽ tặng anh tình yêu của bọn em.

- Khôn quá! Tình yêu của cô chú anh lấy về căng khung lên treo sao?
- Đi mà! Anh sẽ không bị thiệt đâu mà lo!
- Thôi được rồi, thử thì thử!

Đây là lần thứ 3 Phi đón Như đi thử quần áo giùm Như. Ba bộ quần áo Như chọn đều là ba bộ rất hợp với Phi. Mặc bộ nào vào cũng khiến Phi khác hẳn. Phi phục con mắt nhìn của Như. Càng đến gần ngày sinh nhật, Phi càng rõ rệt cái cảm giác rất khó tả. Vừa như là muốn nó lâu hơn nữa đi. Lại vừa muốn nó qua thật nhanh đi. Giá như hôm ấy đừng thử áo. Phi nhận ra rằng hình như mình đã quý mến Như hơn cả cách Phi quý mến ai đó khác.

4.

Làm người yêu thử của Như, Phi cảm thấy hồi hộp vô cùng. Hẹn nhau buổi chiều, suốt cả buổi sáng, Phi không tập trung nổi vào công việc. Đến chiều, Phi qua nhà Như đón với một bó hoa hồng ngoài kịch bản. Đón Phi, Như mặc một bộ váy nâu. Khuôn mặt trang điểm nhẹ, Như khiến Phi khẽ nhói lòng. Như cũng lúng túng khi thấy trên tay Phi là bó hoa hồng. Phi gãi đầu gãi tai:

- Cho nó giống.

Như nhận hoa và leo lên sau xe mà tim đập thành thịch. Hai người quyết định lên quán Aligh để duyệt qua kịch bản. Mai đã là sinh nhật của Phi cũng như của anh chàng tốt phúc nọ. Chắc chắn gã tốt phúc kia có cái mặt rất đáng ghét. Phi cứ nghĩ đến ngày mai là lại nhói lòng. Thôi, làm tốt vai diễn hôm nay cũng tốt.

- Kịch bản tiếp theo là thế nào đây em?

- Biết được chết liền. Anh đã yêu rồi trong khi em thì chưa. Anh giúp em đi.

- Anh... anh... yêu em!

Phi ngắc ngứ nói. Tình yêu một ngày. Yêu nháp. Yêu thử. Một ngày trọn vẹn. Phi vào vai như chính mình đang yêu vậy. Mà đâu phải như, là thật. Như tuyệt vời trong vai một cô bạn gái. Điều này thì rõ rồi. Dù cho không có buổi này đi chẳng nữa thì Phi thực sự chết gí. Cuối buổi, Như đặt vào tay Phi một gói quà nhỏ, mỉm cười:

- Cảm ơn anh về một ngày đáng nhớ. Mai là sinh nhật anh rồi, tặng anh, nhớ là mai mới được mở đấy nhé!

Phi cười mà lòng buồn kinh khủng. Như thế chưa bao giờ Phi yêu ai đến vậy. Phi không muốn về, không muốn kết thúc buổi đi chơi này. Phi muốn vở kịch sẽ kéo dài, dài nữa. Nhưng vở kịch nào chả có phút hạ màn. Dù hay hay dở, cũng phải đến phút đó. Xiết tay Như, Phi khẽ nói:

- Em sẽ hạnh phúc! Chắc chắn đấy!

Rồi về. Tối ấy, Phi lang thang trở lại những chốn quen hai người đã đi qua.
Chợt thấy lòng mình mang buồn. Chẳng thiết làm gì nữa cả.

5.

Phi mở gói quà trước. Ngay khi về đến nhà. Trong hộp là chiếc thẻ học sinh của Như. Phi choáng váng. Đúng trường mà Phi đã học cấp 3. Đằng sau chiếc thẻ, tên của Phi rõ ràng: Đồng Tuấn Phi. Phi chợt nhớ ra vì sao Phi quen mặt Như thế. Nhưng cả hai chưa một lần nói chuyện. Phi lắc đầu mỉm cười.

Ngày mai, nhất định Phi sẽ lên Aligh. Phi biết mình sẽ có ba bộ quần áo tuyệt vời kia. Phi sẽ ngỏ lời với Như trên Aligh. Nhất định thế!